

Arrest

nr. 232 609 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, A. L., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Arabier te zijn van etnische origine. U bent geboren in Mraibet, bij Raqqa en verhuisde kort daarna naar Karam Myasser, bij Aleppo. U trouwde met F. L. (...) (OV (...)) en kreeg vijf kinderen: Al. (...), Ar. (...), A'. (...) (OV (...)), Am. (...) (OV (...)) en U. (...) (OV (...)). Uw oudste zoon Al. (...) verliet het land omwille van de oorlog in 2015 of 2016. Uw dochter Ar. (...) trouwde en ging in Turkije wonen. Omwille van de oorlog en het risico dat uw jongste drie zonen liepen om gerekruteerd te worden, besliste u Syrië te verlaten. In augustus 2017 verliet u samen het

land en reisde naar Griekenland. U verbleef gedurende vier maanden op het eiland Mitilini en daarna ging u voor vier maanden naar Athene. U diende een verzoek om internationale bescherming in en kreeg internationale bescherming in februari of april 2019. Ten slotte verbleef u nog in Larissa tot u Griekenland verliet op 28 juni 2019 en naar België kwam.

U diende een verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: Zweedse verblijfstitel van uw zoon, medische documenten, uw familieboekje, een uittreksel van de dienst burgerzaken en een CD-rom met medische verslagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en uit de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. U verklaarde dat de toegang tot onderwijs voor uw kinderen ondermaats was en dat u geen medische zorg kreeg (CGVS 1918932, p. 6).

Geen van de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

U verklaarde dat uw kinderen geen toegang hadden tot onderwijs (CGVS 1918932, p. 6). Er kan echter niet zomaar geloof gehecht worden aan deze bewering. Zo verklaarde dat uw kinderen gedurende één maand naar school gingen en daarna thuis moesten blijven. U beweerde nog dat u uw kinderen niet naar school kon laten gaan omdat u meermaals verhuisde naar andere plaatsen. U woonde in Athene in een hotel en verklaarde dat de kinderen vandaaruit niet naar een school konden gaan (CGVS 1918932, p. 6). U woonde telkens gedurende minstens vier maanden op eenzelfde plaats en had dus wel de tijd om een school te zoeken en de kinderen in te schrijven. Bovendien verklaarde uw echtgenote dat de kinderen gedurende twee maanden naar school gingen in Athene. Ook in Larissa gingen ze een maand naar school en toen begon de zomervakantie en vertrok u naar België (CGVS 1918932B, p. 6). Toch verklaarde u dat u de kinderen niet kon inschrijven in een school omdat u de middelen niet had om dit te betalen (CGVS 1918932, p. 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat u niet moest betalen voor de school (CGVS 1918932, p. 6). Uit deze verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten in gebreke zijn gebleven betreffende de toegang tot onderwijs voor uw kinderen.

Voorts verklaarde u dat er geen medische zorg beschikbaar was voor u in Athene (CGVS 1918932, p. 6). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u en uw echtgenote op consultatie konden gaan bij een dokter wanneer dat nodig was (CGVS 1918932, p. 6 en p. 9 en CGVS 1918932B, p. 4 en p. 7). Dat er een wachttijd was van een aantal maanden is niet noodzakzakelijk de schuld van de Griekse autoriteiten. Ook hier kan niet uit worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten in gebreke bleven wat betreft uw toegang tot medische zorg.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw familie boekje, het uittreksel van de dienst burgerzaken en de Zweedse documenten van uw zoon kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen, die hier niet betwist worden. Verder bracht u medische documenten en een CD-rom met medische verslagen mee van uw echtgenote. Dat uw echtgenote medische problemen heeft, wordt hier niet in twijfel getrokken.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, F. L., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, A'. L., zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 22 en 22*bis* van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier artikel 22 van de Grondwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld grondwetsartikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Daar waar verzoekende partijen de schending van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat dit artikel werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst dat, waar verzoekende partijen menen dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22*bis* van de Grondwet werden geschonden, de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden en evenmin ertoe strekken de rechten opgesomd in voormelde artikels aan de kinderen van verzoekende partijen te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partijen al dan niet aanspraak maken op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. In onderhavig geval is gebleken dat verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat zij aanspraak maken op deze status. De schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22*bis* van de Grondwet kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een

andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.6. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit hun verklaringen en de documenten in het administratief dossier, blijkt immers dat zij in februari of april 2019 een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (administratief dossier A. L. en F. L., stuk 6, notities CGVS A. L., p. 5, stuk 6B, notities CGVS F. L., p. 4 en stuk 11, map landeninformatie, Eurodac-hits; administratief dossier A'. L., stuk 6, notities CGVS A'. L., p. 5 en map landeninformatie, Eurodac-hit). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden en in dit verband verschillende internetartikelen en een rapport van het WHO bijbrengen (bijlagen 3-6 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijven.

2.2.8.1. Verzoekende partijen brengen voorts in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland in herinnering. Ze duiden erop dat tweede verzoekende partij kampt met rugklachten en in Griekenland niet de nodige medische behandeling krijgt. Voorts dienden zij de kosten voor het vervoer naar de school en het schoolmateriaal zelf te bekostigen en werd bovendien geen echt onderwijs voorzien. Het leefgeld dat zij ontvingen was onvoldoende en zij dienden hun toevlucht te nemen tot kleding- en afvalcontainers. Verzoekende partijen benadrukken dat zij twee minderjarige kinderen hebben en dat rekening gehouden moet worden met hun kwetsbaar profiel. Verzoekende partijen onderstrepen nog dat hen bij terugkeer naar Griekenland dakloosheid, werkloosheid en een bestaan van overleven in precare omstandigheden staan te wachten, aangezien zij er niet langer over een woonst beschikken en zij een *“laaggeschoold en analfabeet gezin”* zijn.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen geenszins *in concreto* aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. Verzoekende partijen kunnen dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer

van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Wat betreft hun verklaring dat de kinderen geen toegang hadden tot onderwijs, wordt door verwerende partij opgemerkt dat niet zomaar geloof kan worden gehecht aan deze bewering gelet op hun overige verklaringen in dit verband. Zo verklaarde eerste verzoekende partij dat haar kinderen in Larissa gedurende één maand naar school gingen en daarna thuis moesten blijven. Nog stelde zij dat zij haar kinderen niet naar school kon laten gaan omdat hun gezin meermaals verhuisde naar andere plaatsen. Eerste verzoekende partij gaf aan dat zij in Athene in een hotel woonden en dat haar kinderen vandaaruit niet naar school konden gaan. Door verwerende partij wordt desbetreffend evenwel de pertinente opmerking gemaakt dat zij gedurende minstens vier maanden op eenzelfde plaats woonden en dus wel degelijk de tijd hadden om een school te zoeken en de kinderen in te schrijven. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat tweede verzoekende partij – in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij beweerde – verklaarde dat tijdens hun verblijf in Athene de kinderen gedurende twee maanden naar school gingen. Zij gaf eveneens aan dat zij in Larissa een maand naar school gingen en dat nadien de zomervakantie begon en zij naar België vertrokken. Ten slotte wordt in dit verband nog vastgesteld dat eerste verzoekende partij verklaarde dat zij de kinderen niet kon inschrijven in een school omdat zij de middelen niet had om dit te betalen, terwijl tweede verzoekende partij echter verklaarde dat zij niet moesten betalen voor de school. Wat betreft hun verklaring dat er geen medische zorg beschikbaar was voor hen in Athene, wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat uit hun overige verklaringen echter blijkt dat zij op consultatie konden gaan bij een dokter wanneer dat nodig was. Verwerende partij merkt in dit verband nog op dat het feit dat er een wachttijd was van een aantal maanden niet noodzakelijk de schuld is van de Griekse autoriteiten. Uit hun verklaringen blijkt dan ook geenszins dat de Griekse autoriteiten in gebreke gebleven zijn betreffende de toegang tot onderwijs voor hun kinderen en hun toegang tot medische zorg.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van (één versie van) hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen nog ontkrachten.

De Raad wijst verzoekende partijen er nog op dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat zij geen ernstige pogingen hebben ondernomen om hun leven in Griekenland op te bouwen en hun leefsituatie er te verbeteren. Zo hebben eerste en tweede verzoekende partij geen enkele poging ondernomen om werk te vinden (notities CGVS A. L., p. 7-8; notities CGVS F. L., p. 7). Nochtans heeft eerste verzoekende partij ervaring als kok en heeft tweede verzoekende partij in Syrië gewerkt als verpleegster (administratief dossier A. L. en F. L., stuk 12, verklaring DVZ A. L., vragen 11 en 12 en stuk 12B, verklaring DVZ F. L., vragen 11 en 12). Tweede verzoekende partij geeft hiervoor als reden dat zij toch niet de bedoeling hadden er te blijven wonen (notities CGVS F. L., p. 7). Eerste verzoekende partij stelt dan weer dat zij de taal niet kende (notities CGVS A. L., p. 7-8). Echter verklaarde zij tevens dat er in Athene veel Syriërs waren met een eigen winkel en is zij ook bij hen niet om werk gaan vragen (notities CGVS A. L., p. 7). Evenmin heeft zij stappen ondernomen om de taal te leren (notities CGVS A. L., p. 7-8). Verder blijkt uit hun verklaringen dat zij zelfs niet gezocht hebben naar organisaties die hen eventueel zouden kunnen helpen bij hun integratie en het vinden van een eigen woonst of werk (notities CGVS A. L., 7 en 9; notities CGVS F. L., p. 7). Evenmin vroegen zij om hulp bij de Griekse autoriteiten (notities CGVS F. L., p. 7). Uit hun verklaringen blijkt dan ook niet dat zij voldoende inspanningen hebben geleverd om de rechten die met hun status gepaard gaan te doen gelden en zij tonen niet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

2.2.9. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden

opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

2.2.10. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de aan hen in Griekenland verleende bescherming ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.11. In de mate verzoekende partijen artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden achten, benadrukt de Raad dat voormelde artikels vereisen dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder genieten zij als personen die internationale bescherming genieten, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.12. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.13. Voor zover verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Eerste en tweede verzoekende partij en derde verzoekende partij kregen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van respectievelijk 9 september 2019 en 3 oktober 2019 de kans om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hun reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT